Ч. 26 Пятниця 4 (16) лютого 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскоі“ і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Новий анархістичний замах в Парижи.

Ледви що виконано вирок смерти на анархісті Веляні, що то свого часу кинув був бомбу поміж послів у францускім парляменті, як вже й знайшов ся новий анархіст, що так само позбавив здоровля кільканацяти людий а кількох може й житя, бо ледви чи покалічені будуть жити. Річ була така:

В каварни готелю „Термінус“ напротив двірця св. Лазаря виходив якийсь молодий чоловік з льокалю, в котрім знаходило ся кільканацять осіб і добув з кишені якийсь предмет та кинув ним в електричний паук завішений на стели головноі салі. В тій же хвили крикнуло кількох людий, що то виділи: „Бомба!“ — але вже в найблизшій секунді роздав ся в сали страшенний гук. Вікна повилітали з бренькотом, столи марморові попукали а розлітаючі ся відламки покалічили богато людий, що сиділи недалеко. Злочинець почав тогди утікати в напрямі як до двірця зелізниці а за ним стали гонити поліциянти і люди, що саме тогди ішли улицею. Злочинець обернув ся тогди, добув револьвер і став стріляти та зранив поліциянта і двох других людий. Аж коли один з поліциянтів рубнув єго шаблею по голові, можна було злочинця приарештувати.

Коли злочинця приведено на полицию, сказав він, що називає ся Ле Бретон і не хотів більше нічого виявити; відгрожував ся лиш словами: „Мене зловлено, але по мені прийдуть другі, котрим ліпше поведе ся“. Як звістно, говорив так само і Велян. Дальше сказав він, що вибрав для того каварню „Термінус“ для свого замаху, бо там сходить ся найбільше міщаньства і властителів домів; мусів пімстити ся за Вейлянта і єго замах не єсть зовсім кінцем всего.

Дальше слідство показало, що бомба покалічила 24 людий, а одного чоловіка, що переходив случайно улицию, убила. Трох покалічило дуже небезпечно. Злочинець стріляючи з револьверу до поліциянта Поасона, ранив єго небезпечно. Оногди перед полуднем ходила комисия слідча на місце замаху і казала відфотоґрафувати спустошену в каварни салю. Зараз по полудни отворено каварню і зараз — що характеристичне для Парижан — настала в ній така ґлота, що служба не могла дати собі ради. Кождий ішов до каварні, щоби побачити шкоду, яку бомба наробила. Сліди замаху, о скілько то було можна, зараз усунено, а місце, де впала бомба на підлогу і вирвала там кусень дошки, пізнати по тім, що там вставлено кусень новоі дошки дубовоі.

Злочинця відставлено опісля до арешту і додано єму двох інспекторів сторожи безпечности. Один з них іменем Дішатель розпочав з злочинцем розмову, а потакуючи єму і розмавляючи з ним лагідно видобув з него правду. Злочинець казав: Велян був ослом, наповнивши свою бомбу нужденними цвяхами; я вложив в пю кулю. По довшій розмові сказав він наконець:

„Я вам скажу, хто я. Не називаю ся Бретон лише Омелян Ганрі, родом з Барцельони; я родив ся в р. 1872, родичі мої були Французами. Замах зробив я сам“.

Дішатель доніс, розуміє ся, о тім зізнаню вязня своїм наставникам. Сейчас заряджено на тій підставі докладне слідство і небавом показало ся, що Ганрі в половині січня с. р. приїхав до Парижа; спершу пильнувала єго дуже полиция, але коли не мала причини підозрівати єго, покинула надзір над ним, а ввинци від 24 січня зовсім втратила єго з очий.

Ганрі не був робітником, але хлопцем до посилок у одного фабриканта меблів. Приїхав з Іспаниі до Парижа, котрий покинув перед роком, щоби поїхати до Лондону, звідки знов вернув до Парижа.

Префект полициі Лепін удав ся до келиі Ганріого, котрий потвердив перед ним зізнаня, зложені перед Дішателем і сказав дещо більше про своє житє.

Тому що Ганрі здає ся чоловіком досить осьвіченим, то стали слідити єго минувше житє, і дійшли, що він в р. 1889 в Сірбоні зложив добре іспит зрілости. Також виследили, що при іспиті з хеміі Ганрі добре відповідав на питаня про материі вибухові.

Годить ся замітити, що при перегляді нотатника поліциянта Поасона показало ся, що той нотатник був передіравлений, а коли єго отворено, куля впала на землю. Таким чином аж три кулі трафили Поасона, та дивним дивом відбили ся мабуть о той нотатник. На щастє не грозить сему відважному чоловікови ніяка небезпечність і небавом він мабуть виздоровіє.

Соим краєвий.

На 18 засіданю Сойму з дня 10 лютого ухвалено отсі важнійші справи: Резолюцию до правительства в справі предложеня проекту за-

---

23)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

Частина осьма.

Убийство.

— — Була може осьма година рано, коли Еліот з своїми товаришами ішов знову горі берегом від пристані коло коршми над рікою. Зараз по тім, коли доплили були до „Діттос“, надійшов малий пароход, що плив горі рікою, а Еліот скористав з нагоди й не надумуючись довго, пустив ся домів. Ранок був ясний і сьвіжий, але вертаючих як би заморочила утома і пусті надіі: ніхто й словом не відзивав ся, коли вийшли на беріг. Поволи підоймали ся в гору і лиш один Гельмштедт чув ще трохи сил в собі. Він пустив ся наперед і вийшов на гору, а в єго серци усьміхав ся такий самий золотий ранок, як і доокола него; він хотів би бути вже дома, щоби у веселих очах Олени побачити потверджене того щастя, якого добув собі сеі ночи.

— Зайдім до коршми та може там поснідаємо і наймемо підводу до дому — відозвав ся Еліот, коли они зайшли в ліс — я таки трохи утомив ся. Ви, Ицку, будьте ласкаві та поїдьте зі мною до Оклі, бо може треба вас буде на сьвідка, коли знайдуть ся ще якісь дальші обставини; я не дам тому чоловікови спокою, доки зможу.

— Добре панонську! — відповів Ицко, що похиливши голову, як би дуже утомлений, ішов позаду за другими.

— Ти, Цезаре, поїдеш також з нами до Оклі, — говорив Еліот дальше — дам тобі письмо до твого пана, бо може він подумає собі, що й ти утік.

Гельмштедт підійшов до похатника з боку. — Чи ви може слабі, чи лиш так дуже утомили ся? — спитав він — ви якось зле виглядаєте, Ицку.

— Коли чоловік постаріє ся, то одна неудача зашкодить більше, як десять літ страченоі роботи в молодости — відповів старий одностайним голосом. — Старому не стає вже часу і довіря до себе, щоби зачинати знову від початку — що пропало, то пропало!

Гельмштедт дивив ся через хвильку в єго утомлене і винидїле лице. — Я вас якось не розумію, — сказав він відтак. — Що чорти взяли Бакера та кількох муринів, то ще для вас ніяка неудача, щоби вам від неі нараз не стало ні сил, ні енергіі.

Старий здвигнув плечима. — Чи ви таки на правду думаєте, що хтось в Америці біжить десять миль, як я вчера, лиш длятого, щоби другого охоронити від шкоди, хоч за то не буде навіть мати великоі вдяки?

— Та бо говоріть таки на розум, коли вже мені то знати — сказав на то Гельмштедт, коли старий ішов мовчки дальше — ліпше, виговоріть ся, коли вас що гризе, а не притаюйте в собі; мені жаль, що ви так набідили ся і такі пригноблені.

— Я вам вірю, що у вас добре серце — відповів похатник і трошки більше розговорив ся — то ніяка тайна, щоби я єі в собі скривав, а може мені й полекшає, коли виговорю ся колись перед ким, але тепер не пора на то. Може коли иншим разом.

Ішли знову мовчки дальше, аж дійшли до коршми над рікою. Коли Еліот став розпитувати за підводою, обіцяв ся коршмар відвезти всіх аж до Оклі, скоро лиш верне паробок з кіньми, що поїхав по дрова до ліса. Взяли ся снідати що небудь, чого можна було дістати в коршмі, оба мурини зайшли до кухні, а тамтих трох посідало собі на стільцях коло комина та робили собі, як могли, вигоду і чекали на кові. Видко, що тепло зробило добрий вплив на Еліота, бо він присунув собі столець до стола, що стояв в куті коло печи, підпер ся руками і незадовго задрімав. Тамті оба лиш дивили ся на огонь і мовчали, кождий думав свою думку.

— Чуєте, Ицку! — відозвав ся наконець Гельмштедт, випростувавшись — чого вам так думати, коли то нічого не поможе! Від думаня

кона о належитостях, зносячий всї дотеперішні постанови і приписи о стемплях і належитостях а заводячий пільги. — Комісия шкільна предложила справоздане з внесеня пос. ґр. Ст. Баденього в справі закладаня і удержуваня шкіл народних — дальше, проект зміни закона о властях надзорчих і окружних для шкіл народних в тім напрямі, щоби репрезентант обшару двірского засідав в місцевій радї шкільній, без взгляду на то, які податки оплачує обшар двірский; крім того, щоби делеґат видїлу повітового був членом місцевої ради шкільної, щоби той делеґат як і репрезентант обшару двірского мали так само право застановляти ухвали, як і предсїдатель місцевої ради шкільної. Таке саме право має прислугувати й більшости репрезентантів громади в місцевій радї шкільній, через що рівнорядність репрезентантів громади і обшару двірского буде удержана. — Комісия предложила ще слїдуючі резолюциї: 1) Сойм уповажняє краеву Раду шкільну, щоби на підставі добровільної умови з дотичними сторонами конкуренцийними замінила добровільні зобовязаня тих сторін до складаня певної суми на цїли шкільні — обовязок оплачуваня відповідаючого тій сумі процента, додатків до податків враз з дотеперішними додатками державними. — 2) Сойм взиває правительство, взглядно кр. Раду шкільну, щоби на найблизшій сесиї предложила проект зміни тит. I і III закона о закладаню і удержуваню шкіл народних з 1873 р.

По промовах послів Поточка, Романчука, Рутовского, Абрагамовича, Антоневича і др. ухвалено предложеня і резолюциї комісиї.

Пос. Романович відповідаючи на інтерпеляцию пос. Окуневского до Видїлу краевого в справі увільнюваня учеників в коломийскій школї промисловій від науки руского язика, сказав, що Видїл краевий зарядить доходженя.

На 19 засїданю з дня 12 лютого ухвалено дальше: 2.480 зр. на засаджене деревною видм піскових в Ниськім повітї; сума та має бути платна в 4 ратах по 620 зр. почавши від 1 січня 1894 р. — Громадї Пархач ухвалено на ту саму цїль 200 зр. — Чортківскій репрезентациї повітовій призволено удїлити поруку громадї міста Чорткова на позичку 65.000 зр.

На 20 засїданю з дня 13 лютого поставив пос. Романчук внесене, щоби у львівскій политехницї увзглядпено при викладах також язик руский і щоби рускі виклади були вводжені в міру потреби. Се внесене підпер також пос. Окуневский. — Пос. Бобжиньский відповів, що на тепер нема ще потреби, бо на политехницї єсть ледви 10 слухачів народности рускої, а коли буде відповідне число слухачів, то Сойм заведе тогди руский язик в законодавчій дорозї.

Перегляд полїтичний.

Послом до Сойму краевого з Брідщини вибраний нинї посол до Ради державної п. Олександер Барвіньский 185 голосами на 202 голосуючих; єго контр-кандидат др. Должицкий одержав 17 голосів.

Перед першим засїданем Ради державної, котре відбуде ся дня 22 с. м., відбудуть ся наради клюбів посольських.

В ческім соймі виголосив Ріґер довшу бесїду, в котрій сказав насамперед, що Молодочехи будуть колись жалувати свого опору против віденьских пунктациї угодових. Дальше завначив, що Чехи мусять старати ся позискати Німців для своїх змагань народних, через забезпечене їх народного становища. Що-до великої власности, то має она сповняти в краю місию чинника, нормуючого спокій. Нарід ческий не має нїякої надїї, нїякої будучности без Австриї. На якісь посторонні компліказиї нарід ческий не може спускати ся; ґеографічне положенє їх краю вяже їх тїсно з Австриєю.

З Парижа доносять, що правительство наміряє зажадати від парляменту збільшеня кредитів на цїли войскові; кажуть, що кредит той буде виносити для армії 300 міліонів, а для маринарки 100 міл. франків. — Триста волків заграничної леґії одержало приказ, щоби були готові до вимаршу до Судану на случай, коли-б потреба того вимагала.

Ректор білградского університету Нешич рішив ся вже приняти теку міністра просьвіти і тим способом новий кабінет Сімича єсть вже в комплетї.

Новинки.

Львів дня 15 лютого.

— Ц. к. Міністерство судівництва поручило судам, щоби цивільно-правні засуди в справах личних і родинних були сторонам доручувані в кувертах замкнених судовою печаткою, если зміст засуду або прилоги єсть такий, що міг би інтересовану сторону дїткнути на чести, дїставши ся до відомости посторонних осіб.

— Загальні збори товариства взаїмної помочи дяків церковних гр. кат. епархиї станиславівскої відбудуть ся дня 22 лютого (6 н. ст. марця) с. р. ві второк по недїли мясопустній в Станиславові з слїдуючим порядком денним: 1. О 8 годинї Богослуженє в Церкві катедральній; 2. Отворене зборів головою товариства; 3. Справоздане секретаря за час від послїдних загальних зборів дотепер; 4. Справоздане скарбника за тойже час; 5. Дискусия над справозданями. 6. Справа зміни статуту. 7. Внесеня членів. З огляду на вельми важні справи просить видїл вп. членів дяків о численну участь в тих зборах. За видїл: *Т. Шанковский, Ом. Абрисовский.*

— Яворівска рада громадска іменувала своїм почесним обивателем ц. к. старосту Невядомского за єго заслуги для міста.

— Розправа карна против Іхеля Кляйна, котрий — як ми вже доносили — допускав ся в Угнівщинї обманьства і лихви, побираючи від селян 200—1400% скінчила ся послїдними днями. Суд, доказавши Кляйнови 94 случаїв обманьства і лихви, засудив єго на рік тяжкої вязницї, заостреної постом що тижня і на 1000 зр. кари, а если би не дало ся стягнути грошевої кари, то ще на 100 днїв арешту.

— Говори Климе, най твоє не гине! Кількадесять лїт сварять ся уже азбучні герої за своє йор, йори і ять і здає ся, більше щось, як азбуку они вже знати не будуть, бо не хотять. Кількадесять лїт морочать людям голови кількома буквами, так як би на тих буквах сьвіт стояв і як би від них прийшло для Руси спасене. А що найгірше, ті, що за три букви так розпинають ся, мови своєї не знають і не хотять знати, зневажають єї, а мимо того диктують їй свої права. Як би ми, Русини, Німцям казали, як они мають писати, то они сказали би нам пильнувати свого

найде на вас хиба ще лиш більший сум, а то остаточно навіть і нема такої причини, як то вам видить ся.

Похатник випростував ся й собі поволи та потер ся рукою по лици. — Я, бачите, думав о тім, що було, та й ся минуло — сказав він — і як то чоловік цїлим своїм розумом, всею своєю силою не може того змінити, що призначено; по правдї сказавши то й ми, як і все на сьвітї, лиш тими числами, з котрих складає ся великий сьвітовий рахунок. Я вам, бачу, вже раз розповідав про мого шурина, що зруйнував ся через свої зносини з полудневими сторонами; ну, видите, той мій шурин — то я сам. Або чи то лиш я один збанкротував? То ходить по людях, а в Америцї того не конче встидають ся — та й я почав якось знову ставити ся поволи на ноги, от як міг, та рад був, що при тім нещастю не потребував ще слухати жіночого плачу. Моя жінка була вже давно померла, а моя донька Естерка, була собі дївчина, яких рідко — така красна, викапана небіжка єї мати; а така була у неї сильна воля, що хоч би була мала осліпнути, то була би таки працювала, щоби лиш ми мали з чого жити; нїколи навіть і не скривила ся. — Менї стало вести ся вже трохи лїпше, я вже мав кредит для того малого дїла, яке був розпочав, аж одного разу приходить до мене, таки до дому, якийсь елеґантний панок, та каже менї, щоби я списав єму все то, що стратив на банкротстві одного торговельного дому в полудневих сторонах. Він казав, що єсть спільником збанкрутованого дому, жалував мене, що я попав ся в таке нещастє, та казав, що буде старати ся веїма силами, щоби я, яко найперший віритель, прийшов знов до своїх гроший. Він казав, що на то знайде ся ще досить покритя, бо то лиш тамтой другий тому завинив, що в інтересї зробив ся нелад і треба було застановити виплату. — Я того чоловіка не підозрівав, що-ж він міг у мене знайти? Гроший прецї вже у мене не було, щоби він їх міг видурити від мене а другі купцї, мої знакомі, що видїли єго давнїйше, казали менї, що він єсть дїйстно одним із властителїв збанкрутувавшого дому торговельного. Менї й нїчого на гадку не приходило, коли він став частїйше до нас заходити; ба, я ще й рад був в души з того, що він иноді повів мою Естерку на яку забаву, бо она вже довгий час не мала нїякої розривки, та й тогди не догадував ся я нїчого, коли він наконець через довший час не показував ся. Естерка стала якось тиха, лице єї поблїдло, але я собі думав, що то нїчого не значить, бо она не казала нїчого, а я клопотав ся лиш своїм дїлом і не зважав на то. Аж ось тяжке горе отворило менї очи. Одного дня Естерка десь була пропала, але на столї лишила письмо — а там стояло написано, що той чоловік відобрав їй розум, звів єї і покинув, та що дїйшло вже до того, що она не може затаїти свого сорому і волить згинути, як жити в неславі. В кілька годин опісля витягнули єї тїло з води.

Ицко підпер ся рукою і замовк на хвилю. — З тої пори — говорив він поволи дальше — нездужав я через довший час на нервову горячку і мене відставили до шпиталю, а чужі люде стали опікуватись моїм сестрінком, що жив при менї. Коли я знов подужав, був вже цїлий мій інтерес зруйнований; що ще лишило ся з товарів, попродано все на ліцитациї, бо треба було заплатити векслї, а мій склеп дїстав ся в чужі руки. Майже нїчого менї не лишило ся — той чоловік з полудневих сторін позбавив мене всего, майна, склепу і моєї одинокої дитини. — Коли я собі так раз роздумав, то здавалось менї, що менї не робити хиба вже нїчого, лиш шукати єго по цїлім краю, а знайшовши єго зловити за горло та скрутити єму вязи. Та ба, коли насамперед треба було подумати о хлїбі насущнім і задля того покинув я поки-що ту гадку. — Тогди — говорив Ицко стиха і споглядав на дрімаючого Еліота — тогди то потратили великі доми торговельні в Ню-Йорку величезні суми в полудневих сторонах і прийшли на гадку завести там і в полуднево-західних державах надзір. Коли я опісля ходив по моїх давнїйших знакомих, богатих купцях, розвідувати ся, які ще маю вигляди, щоби якось коротати свій вік, то они сказали менї, щоби я взяв ся за той надзір. Менї здавало ся тогди, що то сам Бог вибрав мене на то, щоби карати тих людий, що мене всего позбавили. Я довідав ся при тій нагодї, що той чоловік, що мене зруйнував до послїдного, перебуває часто в Ню-Йорку — але мене вже відійшла була гадка єго убити; нехай, думав я собі, мої руки і то дїло, яке менї повірено, будуть чисті, а він нехай зловить ся сам в то сильце, яке собі уплів своїми дїлами. Я постановив був чекати, і менї так здавало ся, що прийде час, коли я хиба лиш стягну за шнурок на єго шиї. А той чоловік, паноньку, о котрім я вам розповів, то Бакер. — Я чекав, довго чекав, але не спускав єго з ока, часом стрітив я єго в Ню-Йорку, часом деинде; він все мене нїби то не знає — аж ось знайшов ся наразі в сих сторонах, саме в пору, коли я тут відбував свою чвертьрічну подорож, щоби тут роздивитись та залагодити й другі орудки для моїх приятелїв в Ню-Йорку. Він пхав ся тут в родини, мов би шукав собі якоїсь жер-

носа, а ту Москалї навчають нас, як ми маємо писати, та ще й сварять ся. Яким правом мають они нам росказувати? Хто покидає ся нашою рідною мовою, той не має права казати, як нею писати. Але ми вже за кількадесять лїт так привикли до сварки о правопись, що нас уже майже нїчо не разить. Стрийский посол, др. Антоневич, говорив в соймі кілька годин о ріжних справах і розуміє ся, не міг не згадати о фонетицї. Він не любить еї і длятого думає, що Сойм то місце для наради над правописию і що Сойм має рішати о житю і смерти букв йор, йори, ять. Боронячи завзято своїх засуджених на смерь клїєнтів, він „перехопив ся" і для ефекту сказав, що секретар товариства імени Шевченка (п. К. П.) „не окончил даже цїлой ґімназиї", а мимо того власти послухали его (!) і завели фонетику. Поминувши се, що сьвідоцтва і дипльоми не все ще суть доказом чиєїсь учености та мудрости, стрийский посол поступив собі в тім випадку несовістно, бо в обоpонї букв ужив неправди, щоби понизити бувшого секретаря тов. ім. Шевченка. Той секретар не лише скінчив ґімназию (був навіть учеником д-ра Антоневича!), але скінчив і висшу школу (für Bodencultur) у Відни, до котрої приймають лише зі сьвідоцтвом іспиту зрілости. Та, щож, Клим мусить так говорити, щоби его не згинуло.

— **Буря з громами** лютила ся дня 10 лютого в околици Міліця около 5-ої години з полудня. Підчас бурі падав і досить сильний град. Буря посунула ся на вхід. Дійстно незвичайне явище в лютім. — З Іваня над Днїстром пишуть, що там від кількох днів уже весна; погода прекрасна, що дня 14 до 18 степенів тепла, поля сохнуть так, що вже можна би сїяти; трава і озимина починає зеленїти. Снїгу і леду на Днїстрі уже нема.

— **За виліченє царя** з недуги дістав професор доктор Сахарин високий ордер і 60.000 рублїв.

— **Вельоципеди у войску.** Кождий полк піхоти і стрілцїв в Прусах має одержати по два вельоципеди. Отже у войску буде разом 830 вельоципедів, призначених до служби.

— **Пригода на зелїзници.** Чудотворний цадик белзкий, Райхер, наробив своєю смертию чимало клопоту своїм одновірцям. Він занедужав так небезпечно, що мусїв піддати ся операциї, тож і забажав виїхати в тій цїли до Відня. Жиди з ріжних сторін сьвіта зложили телеграфічно однї днини 7000 зр. на дорогу і на кошти лїченя для цадика. І „чудотворний" поїхав до Відня та піддав ся операциї. Однак по довершенїй операциї він чув ся так немічним, що свояки, супроводячі его, наймили „extra" поїзд з одним сальоновим возом і почали везти цадика з Відня до Галичини. В половинї дороги між Віднем а Краковом достережено, що жиди вносять богато води до воза. В самім Кракові хотів директор руху Кольошварі побачити цадика, але єму сказано, що чудотворний спить, а будити его не можна, бо надто ослаблений. Поїзд прибув без перепони до Белза. На стациї в Белзї хасиди стали просити начальника, щоби дозволив поїздови задержати ся близше дому цадика, именно там, де зміг би під'їхати повіз. Начальник не згодив ся, і доперва тепер виявило ся, що „чудотворний" лежав в возї неживий і що помер на другій стациї за Віднем. Також виявилось і то, що жиди набирали до воза стілько води длятого, щоби по приписам свого обряду мити тїло небіжчика. Але-жь то митє було так прикладне і досадне, що цїле уряджене воза знищено до споду. Зараз увязнено двох жидів і заряджено слїдство. Дирекция зелїзниць виступила з претенсиями о заплату страти задля знищеня воза і о потрійну заплату такси „extra" поїзду з Відня до Белза тому, що ним неправно перевезено неживого цадика.

— **На днї озера.** З Атен телеґрафують до анґлїйских часописий, що один нїмецкий учений віднайшов на осушенім днї озера Копаїс в Беотиї останки трьох великих передісторичних міст. Руїни одного з тих міст суть більші, нїж відкопані Шлїманом останки міст Микен і Тиринсу разом взятих. Мури походять з тої самої епохи, що й старинности микеньскі.

— **Цїкаве обчисленє.** Виставу в Шікаґо звидїло разом 21,477.212 осіб, то значить чотири рази тілько людий, кілько есть в Галичинї. Виставу в Парижи звидїло ще більше, бо 25,398.699 осіб, але до Парижа могли легко приїздити Европейцї, а до Америки за море не кождому хотїло ся їхати. Париска вистава принесла зиск, а шікаґоска страту яких 20 мілїонів зр. Та ще американцї з такого „малого" недобору тїшать ся, бо в лїтї думали, що зовсїм збанкротують на своїй виставі. Тепер журять ся, що з дорогими будинками вистави робити, нїхто не хоче їх купити, на розібранє їх треба з півтора мілїона зр.

— **Скупар.** В Оксер у Франциї помер сими днями „батько Флетельот", проживши 85 лїт. Від яких 50 лїт збирав покійник що дня на улици кусні дров, угля, шматки, недогарки циґар і т. п., притім сам носив ся, мов жебрак, і виглядав так бідно, що люди давали єму милостиню. Коли по его смерти власти при свояках отворили его мешканє, страшно брудне, найшли у нїм 400 фляшок вина ще з року 1790. Флетельот дістав се вино по родичах, але не рушив анї одної фляшки. Свояки знали, що у него мусить бути маєток, шукали по всїх скринях, бюрах, і находили тілько порох та павутину. Вкінци у шпихлїрі найшли зігнилу скринку, а в ній вартістних паперів на суму 910.000 франків, з купонами необтинаними від року 1883, котрі варті тепер 140.000 франків. Крім того найдено ще й готівку. Покійник лишив і величезний маєток ґрунтовий, про котрий не дбав вже від якої пів сотки лїт. Сто гектарів лїса заросло густо, будинки порозвалювали ся — а їх властитель Флетельот помер з голоду і студени...

Господарство промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция австр. зелїзниць** оголошує: З днем 1 лютого 1894 введено вимкову тарифу для перевозу зелїзничих приборів поїздних (паровозів і тендерів, возів особових і товарових), яко посилок звичайних зі стаций баварских зелїзниць державних, віртемберґских зелїзниць державних, баденьских зелїзниць державних, зелїзниць Палятинату, зелїзници: Геско-Людвицкої, Майн-Некар, Альзациї і Льотаринґії і зелїзници Люксембурґскої Вільгельма до стациї Сучава-Предеаль і Верчерова.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Градец 15 лютого. Ректор полїтехніки Гайне подав ся на пенсию. Тепер мабуть закінчить ся цїлий заколот в сїм заведеню науковім.

Берлин 15 лютого. В комісиї буджетовій заявив мінїстер війни, що рекрутів польскої народности не будуть вже переносити в нїмецкі сторони.

Каїро 15 лютого. Помер тут славний музик Ганс Більов.

Париж 15 лютого. Коло одного дому знайдено вчера якусь коробку, подобаючу нїби на бомбу; здає ся, що єї хтось підкинув лиш для жарту.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10 40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10 56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3 41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9 35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8 16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети поясові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько інформациї зізвалюють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

тви для якогось нового злодійства, а менї здавало ся, що тепер прийшла пора мого з ним обрахунку! Я лишив ся. Похатник, бачите, має дїло так само зі слугами, як і з їх панами, а не одно, що у великій тайнї говорить ся в парльорі, можна легко довідатись від служби, скоро чоловік знає ся з нею. Тим способом знав я о всїм, чого менї потреба, та міг слїдити за Бакером на кождім его кроцї. Я довідав ся неодно, неодно підслухав, але не сьмів нїчого говорити, бо я не хотів без нїякого хісна з того нищити его жертви — він ще не зловив ся був в то сильце, що було би добре на него. Аж коли я між Еліотовими муринами почув его імя, коли один та другий з чорних стали у мене розвідувати ся, як жиє ся чорним на півночи, аж тогди зміркував я, що приходить мій час. Я ходив за ним слїдом днями і ночами, підслухував его там, де він гадав, що есть найбезпечнїйший — я міг би був его перед часом зрадити, але менї хотїлось зловити его на горячім учинку, хотїлось самому закинути єму стричок на шию; я чув то, що маю его в своїх руках і що коли він менї тепер втече, то вже не буде нїколи такої нагоди — ну, я ждав надармо так терпеливо, надармо уживав всеї хитрости, коли був час до того — він втік і тепер певно вже нїколи не покаже ся на полудни. Я занадто вірив і на старі лїта пошив ся в дурні та не пімстив ся за неславу моєї дитини! — Похатник замовк і встромив очи стовпом в огонь.

— Я би був нїколи не сподївав ся того, що ви зазнали такої недолї в своїм житю — відозвав ся Гельмштедт по хвили — але, Ицку, не беріть собі того так дуже до серця; то ще не конче пропало, що з воза упало: такий злодюга не уйде шибеницї. Хто знає, яка вам ще призначена за то заплата! — Старий лиш покивав на то мовчки головою і став знов думати.

Так минуло може чверть години і всї мовчали, аж наконець над'їхав мурин з дровами та запряг конї до коршмаревого, чотирогранного воза і всї поїхали тепер до Оклї. Еліот став на возї знову дрімати, похатник розглядав ся мовчки на всї сторони, а Гельмштедови ходило по голові то оповіданє Ицка, то нагадувала ся Олена і ставала єму перед очима, то знов роздумував, як то прийдесь єму тепер жити в Еліотовім домі. Лиш мурини, що сидїли по переду, все щось собі пошептували через цїлу дорогу.

— Може би лїпше було — відозвав ся Еліот, коли віз під'їхав вже був під горб, на котрім стояв двір Оклї — щоби ми пішли через задний перелаз та оглянули то місце; там ще може стоїть той кінь, котрого они лишили, коли не урвав ся. Коли тут злїземо, то треба буде іти лїсом ще лиш кілька мінут.

— Як хочете, панонку! — сказав на то похатник і всї злїзли з воза. Еліот казав муринови вертати з возом назад домів, а сам з другими пустив ся лїсом, аж прийшли на ту стежку, де в ночи гонили за втїкачами. Незадовго побачили перед собою огорожу плянтаций.

— Онтам стоїть кінь і спустив голову в долину — відозвав ся Дік, що ішов боком наперід других — видко, що хоче дуже пити.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІІ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зеліза.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у"

може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з переплывом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.